ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՄԵՆ ՅՈՐԵԼԵԱՆԻՑ ՑԵՏՈՅ

—

Համազգային յոբելեանի մեծ օրերն անցան. հայ հասարակութիւնը իր բոլոր հատուածներով ծանեց այդ պատկառելի յոբելեանը, որ ամեն իրաւունքով կարող է համազգային կոչուել։

Ուրախալի էր տեսնել, թէ ինչպէս հայ մտքին ու զգացումը ապարդիւր չէր թիկի տօնելու մեր նախնիքների մեծ գործը, 1500 տարուց յետոյ մի յետադարձ հայեացք ձգելու հայ գրի և գրականութեան բախտերի վրայ, հետեւելու հայ ազգի դարաւոր տառապանքին, տեսնելու նրա ժամ պայքարը և գալիք օրերի համար օրինակ վերցնելու ասցեալ սերունդների անընկճելի եռանդն ու յամառ դիմադրութիւնը։

Անշուշտ մեր կուլտուրական կեանքի 1500 տարեայ այդ մեծ յոբելեանը կարելի էր աւելի փառաւոր ու շքեղ կատարել, կուլտուրական աւելի մեծ ձեռնարկութիւններով ապարդիւ գնալ, սակայն ինչ որ կարողացաւ հայոց ազգը այս խառն ու անորոշ օրերին հանդէս բերել, այդ ևս բաւական էր գրգռելու և տեսնելու, որ Մեսրոպի նէրբական տաղանդը կենդանի է ու վառ նրա ներքևյ սերնդի մէջ և որ հայ ազգի այն երջանիկ գաւակները, որոնք այսօր յանախաւոր են հնարաւորութիւն ունենալով օգտուելու Մեսրոպի սրբազան գիւտից, ամեն ճիգ ու ջանք գործ են դնելու պահելու, տարածելու և ընդհանրացնելու հայ գիրը ժողովրդի բոլոր խաւերում։

Ինչպէս յայտնի է, այդ մտքի իրականացման համար հանդէս եկաւ համազգային գրրոցական ֆոնդը, որի օգնութեամբ դպրոցներ պէտք է բացուին մեր հայրենիքի հեռաւոր վայրերում ու խուլ անկիւններում, ինչպէս և եղած դպրոցներն աւելի պէտք է բարեկարգուին։

Այդ ֆոնդի համար բաւականին փող հաւաքուած է. դժբախտաբար մինչև օրս յայտնի չէ, թէ ինչքան։ Եւ այս տողերիս նպատակն է շեշտել, որ անհրաժեշտ է այժմ և եթ, առանց ուշացնելու հասարակութեան առաջ դնել հաւաքուած փողի հաշիւը «Արարատ»-ի պաշտօնական տեղեկութիւնից յայտնի է, որ օգոստոսի 30-ին դիւանից գրուած է Ռուսաստանի թեմական առաջնորդներին, որ իրենց թեմերում հաւաքուած փողերը ուղարկեն կամ ուղարկել տան հիմնողին։ Մեզ յայտնի չէ, թէ երեք ամսուայ ընթացքում ինչ չափով է կատարուած այդ պատուէրը, սակայն շատ տեսակէտներով անհրաժեշտ է անմիջապէս, առանց յապաղելու ստացած փողերի պաշտօնական հաշիւը տալ և չստացածների մասին էլ հեռագրական կարգադրութիւն անել, որ այսքան երկար ժամանակ հասարակական փողերը մասնաւոր մարդկանց մօտ չպահեն. այդ բոլորը պէտք է լինի նէրքատուներին միմեանցներին և միմեանցին քաջալերելու համար։ Դրա հետ միաժամանակ նոյնպէս և աւելի կարևոր է դպրոցական ֆոնդը ամուր հիմքերի վրայ դնելու համար նրա կազմակերպութեան գործը ծնուորելու։ Յոբելեանական օրերին յատուկ խօսք եղաւ այդ մասին, բայց յայտնի չէ, թէ մասնաւոր խորհրդակցութիւններն ինչ եզրակացութեան յանգան։

Մեր յոբելեանը տօնող իւրաքանչիւր հայի սրտին անշուշտ մօտ է հայ գիրն ու դպրոցը. և այդ յոբելեանի առթիւ առաջ եկած հայ գրի ու դպրոցի ապահովութեան գործը ցանկալի է, որ իրօք ամուր ու հաստատուն հիմքերի վրայ գրէր և հասարակութիւնն իրագէպ լինէր դպրոցական ֆոնդի վիճակին, բոլանդակութեանը և կազմակերպութեանը։

Գէորգ Այվազեան

ՅՈՐԵԼԵԱՆԻ ՕՐԵՐԻՆ

Մեր յոբելեանը մեծ օրերն անցան. հայ հասարակութիւնը իր բոլոր հատուածներով ծանեց այդ պատկառելի յոբելեանը, որ ամեն իրաւունքով կարող է համազգային կոչուել։

Ուրախալի էր տեսնել, թէ ինչպէս հայ մտքին ու զգացումը ապարդիւր չէ թիկի տօնելու մեր նախնիքների մեծ գործը, 1500 տարուց յետոյ մի յետադարձ հայեացք ձգելու հայ գրի և գրականութեան բախտերի վրայ, հետեւելու հայ ազգի դարաւոր տառապանքին, տեսնելու նրա ժամ պայքարը և գալիք օրերի համար օրինակ վերցնելու ասցեալ սերունդների անընկճելի եռանդն ու յամառ դիմադրութիւնը։

Անշուշտ մեր կուլտուրական կեանքի 1500 տարեայ այդ մեծ յոբելեանը կա-